

Τέλος σκέψθηκα ὅτι ἡταν καιρὸς νὰ ἔγω ἀπ' ἐκεὶ μέσα καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους καὶ διότι ἐκεὶ μέσα δὲν μποροῦσα νὰ χρησιμοποιήσω τὰ κοράλια μου, τὸν θησαυρὸ μου. Δρόμο λοιπόν. Πήρα μεγάλη δύναμι, ἔδωκα μιὰ τὸν πάτο τῆς θάλασσας καὶ μὲ μιᾶς βρέθηκα στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς μου στὴν ἔχορα ἔγινε γρηγορώτατα.

"Τσερεκ ἀπὸ λίγη ὥρα φορτωμένος μὲ τὰ κοράλια μου ἔφθασα εἰς τὸ κοσμηματοπωλεῖον τοῦ Ἐβραίου Ἀρεών, γέρου κουγιουμπτζῆ, ἀρχαίου φίλου τοῦ πατέρα μου.

— Γέρω τοῦ εἶπα, εἴμαι πλούσιος. Καὶ ἡλθα νὰ μὲ ἑκτιμήσῃς τὸν θησαυρὸ μου.

'Ο γέρων Ἐβραῖος μὲ κύτταξε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὰ ματογύαλια του μὲ βλέμμα πολὺ εἰρωνικό.

— Γιὰ νὰ τὸν διῶ τὸν θησαυρὸ σου.

"Ανοιξα τὰ γέρια μου καὶ τὸ τεξιάχι του γέμισε ἀπὸ κοράλια.

Μόλις τὰ κύτταξε ὁ Ἐβραῖος καὶ ξεκρδίσθηκε ἀπὸ τὰ γέλοια. Καὶ ὅσω ἔγω θυμωμένος τὸν ἀγριοκύτταξα τόσῳ τὸ γέλοιο του περίσσευε.

'Επὶ τέλους σώπαξε, πήρε κάμποσα κοράλια ἀπὸ τὸ τραπέζι, τ' ἄρησε νὰ πέσουν μὲ περιφόρησι, μὲ ξανκοίταξε, σούκρα ἀυτὴν τὴν φορά, καὶ μὲ εἶπε:

— Εἶναι ψεύτικα.

— Ψεύτικα, τρελλὲ γέρω. Καθυτὸ κοράλια τάκοψι μόνος μου. Κύτταξε νὶ γρῶμα, γέρω, τὶ γρῶμα! Κάπου τὸ εἶδα, γέρω, ἄλλὰ δὲ ζέρω ποῦ! Τί γρῶμα!

— Ωραίο γρῶμα, ἄλλὰ εἶναι ψεύτικα.

— Οὐχ ψεύτικα; ὄλα;

— Οὐχ, ὄλα.

Κι' ὁ γέρως ξανάπιάσε πολύτυπο τζούκερι ποὺ καθάριζε καὶ δὲ μὲ μίλησε πειά. Κι' ἔγω ἔμειναν ἀλλαλος. "Πέξενος ὅτι ὁ λόγος τοῦ γέρω τοῦ θησαυροῦ νόμος γιὰ τὰ τζούκερια. Τὰ κοράλια μου ἡταν ψεύτικα. Εἶναι ὑπεροπή μου νὰ τὸ πῶ, ἄλλὰ μέσα στὸ μαγαζὶ τοῦ Ἐβραίου ἀκούστηκε ἔνα κλεψυδρα σιγκνὸν κοντὰ στὸ τίκ τὰκ μερικῶν παλιῶν ρωλογιῶν. Βέβαιος ὁ Ἐβραῖος δὲν ἔκλιε καὶ εἰψεύχ μόνοι στὸ μαγαζὶ.

Οὕρ, ξύπνησκ. Τί ἀνόητο ὄνειρο. "Έγει ὄνειρο παράξενα, ἄλλὰ ἔχουν καὶ μιὰ σημασία. Αὐτὸ δὲν εἶγε κακούι. 'Ανόητο, ἀνόητο.

Αὐτὰ ἔλεγα μόνος μου καὶ καταδίκα τὸ πλάσμα τῆς φυντασίας μου. Πήγαινα νὰ διῶ ἐκείνη καὶ βιάζομαι γιατὶ εἶγε περάστει ἡ ὥρα. Μόλις τὴν εἶδα φῶς μεγάλο γύρηκε στὸ πνεῦμά μου. Τὸ γρῶμα ποὺ γύρευκ, τὸ γρῶμα τῶν κοράλιῶν τὸ εἶδα νὰ ἀνθίζῃ στὰ γείλη της. Τὶ παράδοξο ὄνειρο, ξυντονίζθηκ.

Τὶ ὥρα περιηρά μπαραχήρητη μαζί της. Τὴν ἀφίνω πανταχὸν νὰ μιλῇ ἐκείνη, γιατὶ μὲ μαχεύει τῆς φωνῆς της ἡ μουσική. "Αρχιτε λοιπὸν νὰ μιλῇ καὶ

τὰ λόγια της ἔφθαναν στ' αὐτιά μου, σὰν ἔρωτος τραγοῦδι θυμράσιο, πότε ἐλαφρὰ, πότε σούκρα, ἄλλὰ ὅλα πειστικά σὰν λόγια θρησκείας νέας. Καὶ τὰ πίστευα ὅλα καὶ ὅταν τὴν ἀποχαιρέτησα ἦμουν χρονούμενος καὶ βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπην της.

"Ἐξαρχν στάθηκε στὸ δρόμο μου κατάψυχος. Τὸ ὄνειρό μου τὸ εἶχα ἔσηγήστη ἐκείνη τὴν στιγμὴν, καλλιτέρα ἀπὸ κάθε ὄνειροκρίτη. Γιατὶ, ἀλλήτεια, τὴν ἡμέρα ἐκείνη μὲ εἶπε τὰ περισσότερα ψέμματα.

Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΠΕΖΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ο χειρῶνας.

Μὲ τὰ μαῦρα καὶ βουρκωμέρα σύγρεφα, μὲ τὶς βροτὲς καὶ τὶς ἀστραγάψιες, μὲ τὸν φύσουρα καὶ τὴν ἀντάρα, μὲ τὰ πάγη καὶ τὶς βροχές, μὲ καρδιὰ βαρνά καὶ βασανισμένη θὰ πῶ τὸ χειμωνιάτικο τραγοῦδι, τὸ μορότορο καὶ θ.λιβερὸ τραγοῦδι τοῦ χειμῶνα, ποὺ θ' ἀκούστη ἀπὸ τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ ὡς τὰ βάθη τῆς γῆς.

Συγγειασμένει κι' ἀστατεῖ οὐρανὲ, μαῦρε καὶ βουρκωμέρε, ποὺ θρέγεις μέσα σου τὸ θάρατο καὶ τὴ συρορά, ποὺ στοὺς ἀπέραντους κόρφους σου σκορπᾷς σὰρ γίγαντας σκηνῆρα καὶ μαῦρα σύγρεφα, εἰνε γριγτὸ καὶ τρομερὸ τὸ μορότορο τραγοῦδι σου, ὅταν στὰ μέσα τῆς ρύχτας συνοδεύεται μὲ βροτὲς κι' ἀστραγάψιες, μὲ φύσουρες κι' ἀντάρες.

Θο.λὶ καὶ μαντισμένη θάλασσα τοῦ χειμῶνα, ποὺ τὸ κεῖμα σου βουνὸ ἀφρισμένο μὲ λόσσου σπάστοντες βράχους καὶ στὸ για.λό, ποὺ σκορπᾷς στὸ χάσιος τοῦ κόρφου σου ἀρρισμένα μιγμάτα καὶ μαῦρα σάβανα, ποὺ ὁ βαρούμοιρος γαέτης στὴ μάρνητα καὶ στὸ θυμό σου δὲρ κ.λεῖ ματιά, τώρα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα εἰνε θαρατικὸ καὶ φριχτὸ τὸ τραγοῦδι σου.

Βουνὸ ύπνο, βουνὸ καταγριασμένο ποὺ η παγωριά σου μάραγε καὶ σοῦκαψε κάθε χορτάρι καὶ λον.λοῦδι, τώρα δὲρ εὐωδιάζει καὶ δὲρ ἀτθεὶ π.λιὰ στὶς φάγες σου τὸ ἐρημο καὶ πτωχὸ λον.λοῦδι καὶ τὸ ἐργατικὸ με.λίσσοι δὲρ τριγρυπτεῖ π.λιὰ τὸν ζερούν θάμπορες σου ψυχρό, θαρατικὸ κρύο ἔχει πτιζεῖ. ὄλες τὶς χάρες σου.

Πον.λιὰ μικρά, πον.λιὰ μαριτωμέρα, π' ἀκόμη στοὺς δροσεροὺς κάμποντας καὶ στὶς ὁρμητικὲς φέματιὲς ἀττι.λα.λεῖ τὸ με.λ.ριδικὸ τραγοῦδι σας, τώρα στὸν ἐρχομό τοῦ χειμῶνα κι' αὐτὸ ἐνέκρωσε κι' ἐγάθηκε καὶ κάποτε, κάποτε η μορότορη ἐρημιά ταράζεται ἀπὸ τὰ τρε.λ.λα.κε.λαδήματα τοῦ κότσυρα καὶ τῆς κίγ.λας, ποὺ χρημάτια στὰ ποιράρια καὶ στὰ δάση διασκεδάζουν τὴν ρέχρα καὶ τὸν καῦμὸ τοῦ λειμῶνα.

ΗΛ. ΣΤΑΥΡΟΥ